

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
44.K.30.430/2018/10.

A bíróság a dr. Vámosi-Nagy Ernst & Young Ügyvédi Iroda (**cím**, eljáró ügyvéd: dr. Vámosi-Nagy Szabolcs) által képviselt **felperes neve. (cím)** dr. Bordás Ügyvédi Iroda (**cím**, eljáró ügyvéd: dr. Bordás Vilmos) által képviselt **Budapest Főváros Kormányhivatala (cím)** alperes ellen helyi adó ügyben hozott közigazgatási határozat (BP/1008/04118/8/2017.) bírósági felülvizsgálata iránt indított perében - tárgyaláson - meghozta az alábbi

Í T É L E T E T:

A bíróság az alperes 2017. szeptember 13-án kelt BP/1008/04118/8/2017. számú határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezi és az elsőfokú adóhatóságot új eljárásra kötelezi.

A bíróság kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 60.000.- (hatvanezer) forint perköltséget.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 21.000.- (huszonegyezer) forint kereseti illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Budapest Főváros XI. kerület Újbudai Polgármesteri Hivatal (a továbbiakban: elsőfokú adóhatóság) 2017. június 12-én kelt VI-1333/9/2017. számú végzésében a felperes építményadó tárgyában benyújtott építményadó módosítása tekintetében, a bevallás feldolgozását érdemi vizsgálat nélkül elutasította. Az elsőfokú adóhatóság hivatkozott a Nemzetgazdasági Minisztérium NGM/18530/2016. számú tájékoztatójára, valamint a felügyeleti szerv döntésében foglalt jogértelmezésre.

Döntésében hivatkozott a helyi adókról szóló 1990. évi C. tv. (a továbbiakban: Htv.) 11. §, 12. § (1) bekezdésére és a 14. § (1) bekezdésére és megállapította, hogy minden olyan épület, amely nem minősül Htv. szerinti lakásnak, a nem lakás célú épület fogalmába tartozott 2014. december 31-ig, így az önkormányzati adóhatóság jogszerűen állapított meg adófizetési kötelezettséget 2012-2014. évekre.

A felperes fellebbezésére eljáró alperes 2017. szeptember 13-án kelt BP/1008/04118/8/2017. számú végzésében az elsőfokú hatóság végzését kiegészített jogi indokolás mellett helybenhagyta.

Az alperes döntésében kiemelte, hogy a felperes a ... hrsz.-ú, természetben a **cím** szám alatti, 1/1 tulajdoni hányad arányban tulajdonát képező „kivett szivattyúház” elnevezéssel nyilvántartott ingatlanára vonatkozóan 2012. május 18-án kelt bevallása alapján az önkormányzati adóhatóság 2012. évtől építményadó megfizetésére kötelezte felperest. Ezt követően felperes 2017. január 27-én kelt levelében újabb bevallást nyújtott be azzal, hogy a 2012-2014. évekre kivetett építményadó módosításra kerüljön.

Az alperes kiemelte döntésében, hogy a jogkövetkezmények alkalmazása során az önellenőrzéssel esik egy tekintet alá, ha a felperes a bevallása elfogadásával kivetett adó utólagos módosítását kéri, adóbevallásának módosításával. Kiemelte, hogy a felperes a 2017. február 6. napján benyújtott bevallásaiban feltüntetettek alapján megállapítható, hogy felperes adókötelezettségében változás nem állt be. 2015. január 1-jétől „önellenőrzésként” bevallás-módosításaként olyan bevallást nyújtott be a felperes, amelynek tartalma megegyezett a korábbi bevallása tartalmával, mivel a felperes a benyújtott bevalláson 2015. január 1. napját jelölte meg az adókötelezettség változásának időpontjaként, a 2012-2014. évekre vonatkozóan nem értelmezhető álláspontja szerint a felperes által előadott indokok. Megállapította azt is, hogy az ügyintézési határidő túllépése az érdemi vizsgálat nélküli elutasítás tekintetében nem az ügy érdemére kiható hiba, a Ket. 30. § e) pontja pedig az újrafelvételre vonatkozik, nem kivett rész az adóeljárásból.

Az alperes kiemelte, hogy a Htv. a nem lakás céljára szolgáló épület fogalmát 2015. év előtt külön nem határozta meg, de a tárgyi hatályt megállapító jogszabályhely és a lakás fogalmának összevetéséből egyértelműen beazonosíthatóak voltak azon adótárgyak, amelyek a nem lakás céljára szolgáló épületeknek minősültek. A Htv. alkalmazásában minden olyan épület, amely nem minősül Htv. szerinti lakásnak, a nem lakás célú épület fogalmába tartozott 2014. december 31-ig is, függetlenül attól, hogy azt a Htv. egyes épület fajtákra meghatározott fogalma példalódzó jellegű vagy taxatív felsorolásában tartalmazta-e vagy sem. A Htv. 52. §-ának 2015. január 1-jével beiktatott 11. pontja definiálja a nem lakáscélú épület fogalmát, a módosítás hiánypótló jelleggel értelmező rendelkezésben rögzíti, hogy a Htv. alkalmazásában mit kell a nem lakáscélú épület, épületrész fogalma alatt érteni.

Mindezek alapján a Htv. 2014. december 31-ig hatályos 11. § (1) bekezdése szerinti „nem lakás céljára szolgáló épület” kifejezés tényszerűen nem azonos az 52. § 47. pontja szerinti „egyéb nem lakás céljára szolgáló épület” fogalmával, az érdemi, tartalmi különbséget az „egyéb” szócska jelenti. Valamennyi Htv. szerinti épület a Htv. 11. §-ában foglalt feltétel teljesülése mellett építményadó köteles, függetlenül attól, hogy az épület az ingatlan-nyilvántartásban milyen elnevezéssel szerepel, vagy esetleg ott nem is szerepel. Nincs kihatása az adótárgy ingatlan-nyilvántartásbeli bejegyzés szerinti megnevezésének, e körülmény csak a „lakás” fogalma kapcsán bír döntő jelentőséggel.

Az alperes hivatkozott a döntésében az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. tv. (a továbbiakban: Art.) 4. § (1) bekezdés a) pontjára, 5. § (1) bekezdésre, 13. § (1) bekezdésére, 14. § (1) bekezdés a) és c) pontjára 19. § (1) bekezdésére, 25. § (1) bekezdés c) pontjára, 31. § (1) bekezdésére, 32. § (2) és (3) bekezdéseire, 49. § (1) bekezdésére, 125. § (2) bekezdésére, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 30. § e) pontjára.

Az alperes döntésével szemben a felperes bírósági felülvizsgálat iránti kérelmet nyújtott be. Felperes elsődlegesen kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes végzése tartalma alapján határozatnak minősül, így az Art. 143. § (1) bekezdése alapján ezek peres eljárás keretében történő bírósági felülvizsgálatának akadálya nincs. Kérte továbbá, hogy a határozatot az elsőfokú végzésre is kiterjedően a felperes kereseti kérelmének megfelelően a bíróság változtassa meg és törölje a felperesre a 2012-2014. évekre kivetett építményadó összegét. Amennyiben a bíróság az alperes határozatát nem változtatja meg, akkor kérte, hogy a bíróság az elsőfokú döntésre kiterjedően helyezze az alperes határozatát hatályon kívül és szükség szerint rendelje el új eljárás lefolytatását. A felperes kérte, hogy a bíróság a felülvizsgálati kérelmei alapján indult eljárást egyesítse és a

bíróság marasztalja az alperest perköltség összegében a vonatkozó IM rendelet maximális mértékének meghatározásával.

Álláspontja szerint az alperes határozata sérti a Htv. 11. § (1) bekezdését és 52. § 47. pontját, az Art. 13. § (1) bekezdését és 49. § (1) és (2) bekezdéseit, az Art. 87. § (2) bekezdését, 120. § (2) és (4) bekezdését, 123. §-át, 125. §-át, valamint Ket. 37. § (1) bekezdését és a 71. § (1) bekezdését.

A jogvita tárgya álláspontja szerint az előkérdés tekintetében is fennállnak. A felek eltérő álláspontot képviselnek abban a tekintetben, hogy az építményadó kivetéssel érintett adóévek tekintetében a felperes terjeszthet-e elő önellenőrzést, s amennyiben így jár el, azt határozattal kell-e elbírálni. A felek közötti érdemi jogvita pedig abban áll, hogy a felperes tulajdonában álló „kivett szivattyúház” ingatlan-nyilvántartási megnevezésű ingatlan a 2012-2014. adóévekre terjedő időszakban az építményadó hatálya alá tartozott-e. Azaz a Htv. tv. 11. § (1) bekezdése alapján adóztatható-e egy olyan épület, amely sem a Htv. 52. § 8. pontjában meghatározott lakás, sem a 47. pontban definiált egyéb nem lakás céljára szolgáló épület fogalmának nem feleltethető meg.

Eljárásjogi érvei tekintetében előadta, hogy az alperes jogszabálysértő módon járt el, amikor az önellenőrzést nem bírálta el érdemben és döntéséről nem hozott határozatot. Azonban nemcsak az alperesi döntés formája és jogalapja, hanem a tartalma is téves, ráadásul az általa helyesnek vélt eljárás határidejét sem tartotta meg. Azzal, hogy az alperes az önellenőrzés elutasítását anyagi jogi indokolással is ellátta, valójában az ügy érdemébe is bocsátkozott. Mindezek alapján kérte, hogy a bíróság hivatalból vegye figyelembe a Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Jogegységi Tanácsa a jogbizonytalanság megszüntetése érdekében, és a közigazgatási szervek téves elnevezésű döntései érdekében hozott 1/2009. KJE jogegységi határozatát. Az elsőfokú adóhatóság által lefolytatott építményadó-megállapítás, adókimutatás egy speciális kérelem alapján, de mégis hivatalból induló hatósági eljárás, ezért ebben az eljárásban álláspontja szerint értelmezhetetlen a kérelem érdemi vizsgálat nélküli elutasítása.

Az alperes által is elfogadott, hogy az építményadó nem tartozik az önadózás körébe, azt az adóhatóság állapítja meg adókimutatással. Az adókimutatásra pedig egy speciális, hivatalból induló hatósági eljárásról definiált eljárás keretében kerül sor, amelynek az a célja, hogy az adóhatóság az adózó adatszolgáltatása, bejelentése vagy változás-bejelentése alapján megállapítsa a fizetendő építményadó összegét. Összefoglalva kiemelte, hogy az Art. 120. § (2) és (4) bekezdésében foglaltakat alapján az adókimutatásra irányuló hatósági eljárás egy olyan eljárás, mely hivatalból indul, így arra a hivatalból indult és nem pedig a kérelemre induló eljárásra vonatkozó szabályokat kell az elsőfokú adóhatóságnak alkalmaznia. Azaz az elsőfokú adóhatóságnak érdemben meg kellett volna vizsgálnia az önellenőrzést és érdemi döntést kellett volna hoznia az abban található adatok alapján és az elsőfokú adóhatóság a Ket. 30. §-ban foglaltakat nem alkalmazhatta volna. Kiemelte továbbá, hogy a kérelem érdemi elbírálására irányuló eljárásba kellett volna bocsátkoznia az elsőfokú adóhatóságnak figyelemmel arra, hogy a rendelkezésére álló 8 nap is eltelt. Másrészt az alperes az elsőfokú adóhatóság döntésének jogalapját úgy hagyta jóvá, hogy az érintett jogszabályhelyre vonatkozó szabályok eleve kizárták azt, hogy az elsőfokú adóhatóság a Ket. 30. § e) pontja alapján hozza meg a döntését. A 8 napos határidő túllépése az ügy érdemére kiható, jogszabálysértő. A Ket. 30. § e) pont alkalmazásának körében feltétel az, hogy újrafelvételnek nem lehet helye. Adóigazgatási eljárásokban a Ket. újrafelvételi eljárásra vonatkozó szabályainak kizártsága miatt az újrafelvétel nem is értelmezhető.

Az elsőfokú adóhatóság a felperesnél csak adókimutatásról szóló határozatot hozott. Az adókimutatás határozat még jogerőre emelkedése esetén sem minősül olyan hatósági döntésnek, mely az

adókötelezettség esetleges későbbi megváltoztatását megakadályozhatná. Ezt támasztja alá a Kúria Kfv.V.35.062/2012/5. számú eseti ügyében kifejtett álláspontja is. Az Art. 127. § (1) bekezdése alapján pedig az elsőfokú adóhatóság elévülési időn belül bármikor jogosult utólagos ellenőrzést lefolytatni és ennek keretében módosítani a kivetésben szereplő adókötelezettség összegét. Az alperes nem volt figyelemmel arra, hogy Art. 5. § (2) bekezdés a) pont nem azt zárja ki, hogy adóigazgatási eljárásban változatlan tényállás és jogi szabályozás mellett ugyanazon jog érvényesítésére irányuló újabb kérelmet ne lehetne benyújtani. Téves tehát az az alperesi következtetés, hogy adóigazgatási eljárásokban nincs helye újrafelvételnek, így a Ket. szerinti újrafelvételi eljárás alkalmazása nem merülhet fel.

Az önellenőrzés a felperes 2012-2014. évekre vonatkozó építményadó kötelezettségét érintette. Mivel az elsőfokú adóhatóság nem rendszeresített építményadó bevallás-módosító űrlapot, figyelemmel az önkormányzati adóhatóságok által rendszeresíthető bevallási, bejelentési nyomtatványok tartalmáról szóló 35/2008. (XII. 31.) PM rendelet 1. § (1) bekezdésére, az elsőfokú adóhatóságnak el kellett volna fogadnia az önellenőrzéshez mellékelte kísérelőlevelében foglalt építményadó módosítást. A felperes önellenőrzése az Art. 13. § (1) bekezdése és a Ket. 37. § (1) bekezdésében megfogalmazott tartalom szerinti elbírálás követelménye adóbevallás módosításnak, azaz önellenőrzésnek minősül. Ugyanis önellenőrzés téves jogszabály értelmezésre hivatkozással is benyújtható, hiszen nincs olyan jogszabályhely, mely az önellenőrzés beadhatóságát új tényhez, körülményhez kötné. Kiemelte továbbá, hogy az adóbevallás módosításra a formai kötöttség nem vonatkozik. Az Art 175. § (1) bekezdése szerint amennyiben az adott önkormányzati adóhatóság külön nyomtatványt nem rendszeresített, úgy abban az esetben még egy alakszerűtlen kérelem formájában benyújtott adóbevallás módosítást is el kell fogadni önellenőrzésként. Mivel ellenőrzési eljárás nem volt folyamatban, az elsőfokú adóhatóságnak a bevallás alapján kellett volna megállapítania az adókötelezettség hiányát az érintett évre, így az építményadó törlésének mellőzése jogszerűtlen. Az elsőfokú adóhatóságnak az önellenőrzés alapján új határozatot kellett volna kiadni. Kiemelte, hogy a felügyeleti intézkedésről szóló ezen végzés kifejezetten nem utasítja az elsőfokú adóhatóságot arra, hogy érdemi vizsgálat nélkül utasítsa el az önellenőrzést, közvetetten azonban ezzel mégis megsértette az alperes a hatáskörelvonás tilalmát. Kiemelte továbbá, hogy bár az alperes határozatával helyben hagyta az elsőfokú végzést, valójában maga is az ügy érdemébe bocsátkozott. A felperes anyagi jogi érveit tekintetében kiemelte, hogy a Htv. 11. § (1) bekezdésében használt fogalmakat az 52. § szerinti értelmező rendelkezések töltik meg tartalommal. Az építményadó kötelezettség fennállása szempontjából az ingatlan-nyilvántartási megnevezések bírnak jelentőséggel. Az alperes ezzel ellentétes állítása nemcsak jogszabálysértő, de súlyos alkotmányossági aggályokat is felvet, sérti a jogbiztonság követelményét is. A felperes kiemelte, hogy a Htv. rendelkezése értelmében építményadó adótárgyait két csoportra lehet osztani, a lakás céljára szolgáló épületek és a nem lakás céljára szolgáló épületekre. A jogalkotó a két adótárgycsoport meghatározása során eltérő jogalkotási módszert is alkalmazott. A lakás céljára szolgáló épületek esetében a jogalkotó utaló szabály alkalmazásával a lakások és helyiségek bérletére, valamint elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Ltv.) rendelkezéseit hívta fel, és tekintette irányadónak a lakás fogalmának meghatározása során. Ettől eltérően a nem lakás céljára szolgáló épületeket fogalmának meghatározása során a jogalkotó a más jogszabályra történő utalás helyett saját fogalmat alkotott, méghozzá az ingatlan-nyilvántartási bejegyzésben szereplő megnevezésekhez kötött taxatív felsorolás megadásával. A Htv. 11. § (1) bekezdése és 52. § 8. és 47. pontok együttes olvasatából tehát az következik, hogy az építményadó hatálya alá csak a 8. pontban meghatározott lakásnak és 47. pontban definiált egyéb nem lakás céljára szolgáló épületnek minősülő épületek tartoznak. Ha valamennyi Htv. szerinti épület az építményadó adótárgyának minősült volna, akkor nem lett volna szükség a lakás és nem lakás céljára szolgáló épület megkülönböztetésére sem. Álláspontja szerint a

Htv. 52. § 47. pontjának rendeltetése az, hogy a Htv. 11. § (1) bekezdését töltsse meg tartalommal. Ezt támasztja alá a Kúria Kfv.V.35.198/2015/4. számú ítélete is. Ezt a jogelvet erősíti meg a Kfv.I.35.516/2016/7. számú ítélet is.

A vizsgált időszakban hatályos Htv. zárt rendszert alkotott, az építményadó adótárgyainak meghatározása során a Htv. 52. §-ában található értelmezési rendelkezések következtében az építmények ingatlan-nyilvántartási megnevezései bírtak döntő jelentőséggel. Ha az ingatlanon álló építmény vitán felül nem minősül a Htv. 52. § 8. pontja szerinti lakásnak, akkor csak abban az esetben lehet építményadó szempontjából adótárgy, ha az ingatlan-nyilvántartási megnevezése szerepel a Htv. 52. § 47. pontjának taxatív felsorolásában. Ha a megnevezése nem szerepelt a felsorolásban, akkor nem adóköteles vagyontárgy. Az adótárgy egyértelmű meghatározására vonatkozó alkotmányos garancia teljesíthető az adótárgyak tételes felsorolása mellett egyéb módon is. Ezt támasztja alá a Htv. 52. § 11. pontjának 2015. január 1-től történő beiktatása is. A jogalkotó a nem lakáscélú épület fogalmát nem tételes felsorolással definiálta, hanem a nem lakáscélú épületet minden nem lakás céljára szolgáló épülettel, épületrésszel azonosította. Ezzel lényegében az építményadó adótárgyait függetlenítette az ingatlan-nyilvántartásban feltüntetett megnevezésektől.

Az egyéb nem lakás céljára szolgáló épület definíció jelenleg is hatályos, míg a számított érték bevezetésével összefüggésben lévő szabályokat a jogalkotó hatályon kívül helyezte az Alkotmánybíróság a 155/2008. (XII.17.) AB határozata alapján. Az Alkotmánybíróság előírta az alkotmányellenes rendelkezéssel összefüggő jogszabályi rendelkezések Htv.-ből történő hatályon kívül helyezését. A törvényalkotó a Htv. 52. § 47. pontját nem helyezte hatályon kívül, mely szintén azt igazolja, hogy az alperes hivatkozása téves. Kiterjesztő értelmezéssel a tételes jogszabályi előírások jogszerűen nem pótolhatóak. Álláspontja szerint az, ahogyan az alperes a Htv. építményadó adótárgyára vonatkozó 2014. december 31-ig hatályos szabályrendszerére tekint, súlyos alkotmányossági aggályokat is felvethet. Az adójogi jogszabályok alkalmazása során az adójogszabályban egyértelműen meg nem jelölt adótárgy adókötelezettsége analógia útján jogszerűen nem vezethető le. Nincs arra lehetőség, hogy a jogalkalmazó a lefektetett fogalmak és tényállási elemek jelentését értelmezés útján kiszélesítse. Ellenkező esetben a jogalkalmazó szervek korlátlanul kiterjeszthetnék az adókötelezettséget, s ezzel elvonhatnák a jogalkotók hatáskörét.

Az alperes érdemi ellenkérelmében kérte, hogy a bíróság utasítsa el a felperes keresetét és marasztalja alperes költségeiben. Az ellenkérelmében az alperes kifejtette, hogy az Art. 143. § alapján nincs helye az adóhatóság másodfokú végzésével szemben jogorvoslatnak. Az alperes kiemelte, hogy a felperes az adóbevallásában rosszul adta meg azt az időszakot. Ennek okán nem is hozhatott az adóhatóság más döntést, minthogy érdemi vizsgálat nélkül végzés formájában elutasítja a kérelmet. Amennyiben a bíróság a felperes keresetének mégis helyt adna, álláspontja szerint megváltoztatásnak egyébként se lenne helye, az elsőfokú adóhatóság tud új eljárás keretében eljárást lefolytatni. Az érdemi részét tekintve álláspontja szerint a felperes tévesen értelmezte a Htv. szakaszait. A Htv. 11. § (1) bekezdése határozza meg az adótárgy fogalmát, e körben értelmezhető a lakás és a nem lakás céljára szolgáló épület fogalma. Hivatkozott az alperes továbbá a Htv. 14. §-ára, amely azt mondja ki, hogy az adókötelezettség a használatbavételi, illetőleg fennmaradási engedély jogerőre emelkedését követő év első napján keletkezik, ebből következik tehát nem az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés számít, hanem a használatbavételi engedély. Álláspontja szerint a Htv-t annak megszületésétől kezdve szükséges áttekintetni. A felperes egy adott időpontban elemezte a Htv. rendelkezéseit, és ebből helytelen következtetéseket vont le. A Htv. 11. § (1) bekezdése 1993. évet követően nem változott. 1993-1999 között az értelmező rendelkezések szerint kizárólag a lakás fogalma került meghatározásra, és mivel a Htv. 11. § (1) bekezdése alapján a nem lakás céljára szolgáló épület, épületrész is az adó tárgyát képezte, ezért ebben az időszakban ez

utóbbi kategóriára nem volt ezen túlmenően tételes jogi szabályozás, mely alapján megalapozatlan a felperesi hivatkozás, mely szerint az 52. § szerinti értelmező rendelkezés tölti meg tartalommal a Htv. 11. § (1) bekezdését. A törvénymódosítás a nem lakás céljára szolgáló épületek több kategóriáját is meghatározta, nem csupán a felperes által említett 47. pontot. A meghatározott célból létrehozott és soha nem alkalmazott jogszabályi rendelkezések alapján sem helytálló az a felperesi hivatkozás, mely szerint a nem lakás céljára szolgáló épület, épületrész megegyezne a 47. ponttal. A módosítással kapcsolatos indokolás is azt támasztja alá, hogy a 2015. január 1-jén hatályba lépett rendelkezés hiánypótló jellegű, ha a 47. pont erről a pontról rendelkezne, nem kellett volna hiányt pótolnia a jogalkotónak. Kiemelte, hogy a hivatkozott Kúriai ítélet eseti döntés, az a bíróságra nem kötelező. Az alperes kérte, hogy a bíróság a körben is döntsön, hogy egyáltalán a felperes megfelelően töltötte ki-e ezt a bevallási nyomtatványt, illetőleg egyáltalán egy külön levélben kérhette bevallásának módosítását, az önellenőrzését.

A felperes keresete az alábbiak szerint alapos.

A bíróság a felperesi keresettel támadott alperesi közigazgatási határozatot a Ket. 109. §-a, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 324. § (2) bekezdésének a) pontja és a 339/A. §-a és az adóügyre figyelemmel az Art. 143. §-a értelmében a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján, a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, a tényállást a peres felek nyilatkozatai, továbbá a közigazgatási és peres iratok tartalma alapján állapította meg.

A Pp. 339. § (1) bekezdése értelmében ha törvény ettől eltérően nem rendelkezik, a bíróság - az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabály megsértésének kivételével - a jogszabálysértő közigazgatási határozatot hatályon kívül helyezi, és szükség esetén a közigazgatási határozatot hozó szervet új eljárásra kötelezi.

A Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának 1/2011. (V.9.) KK véleménye szerint a fél a közigazgatási szerv határozatának felülvizsgálatát jogszabálysértésre hivatkozva kérheti; keresetében anyagi és eljárási jogszabálysértésre hivatkozhat, és arra is, hogy a határozat meghozatalakor az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték. Ezekben a perekben a bíróság elsősorban azt vizsgálja: a határozat megfelel-e az anyagi jogszabályoknak. Önmagában eljárási jogszabálysértés miatt csak akkor van helye hatályon kívül helyezésnek, ha az eljárási jogszabálysértés a döntés érdemére is kihatott. Ugyanakkor a közigazgatási ügy tárgyával közvetlen összefüggésben nem lévő eljárási szabálysértés is kihathat az ügy érdemére.

A bíróságnak mindenekelőtt a felperes eljárási jogszabálysértés tekintetében kellett állást foglalnia, azaz, hogy az alperes vitatott döntésével szemben van-e helye bírósági felülvizsgálatnak.

A bíróság erre vonatkozóan rögzíti, hogy a Ket. 71. § (1) bekezdése alapján a hatóság az ügy érdemében határozatot hoz, az eljárás során felmerült minden más kérdésben végzést bocsát ki. A Ket. 109. § (1) bekezdése szerint az önállóan nem fellebbezhető végzések kivételével a döntés bírósági felülvizsgálata kezdeményezhető.

Az Art. 123. § szerint az adóhatóság az adóügy érdemében határozattal, az eljárás során eldöntendő egyéb kérdésben végzéssel dönt. Az adóügy érdeméhez tartozik minden, az adókötelezettséget érintő, az adózó, az adó megfizetésére kötelezett személy jogát, kötelezettségét megállapító döntés.

Az Art. 136. § (2) bekezdése alapján a határozathozatalt megelőző eljárás során hozott végzés csak a határozat ellen benyújtott fellebbezésben támadható meg, kivéve, ha az önálló fellebbezést e törvény megengedi.

Az Art. 143. § (1) bekezdés értelmében az adóhatóság másodfokú jogerős határozatát a bíróság az adózó kérelmére jogszabálysértés esetén megváltoztatja vagy hatályon kívül helyezi, és ha szükséges, az adóhatóságot új eljárás lefolytatására utasítja. Az adóhatóság másodfokú végzésével szemben nincs helye bírósági felülvizsgálatnak.

A bíróság előtt 34.Kpk.46.297/2017. szám alatt folyamatban volt nemperes eljárás tárgyát az alperes jelen peres eljárásban vitatott végzése adta. Valóban helytálló az alperes azon hivatkozása, mely alapján az Art. 143. §-ában foglaltak értelmében adóügyekben hozott végzésekkel szemben nincs helye jogorvoslatnak, azonban a felperes alappal hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság 1/2009. számú KJE határozatban foglaltakra, azaz arra, hogy a bíróság a Ket. 109. § (1) és (2) bekezdése alapján a téves formában meghozott közigazgatási döntést, illetve a nem alakszerű formában megjelenő közigazgatási aktust a tartalma szerinti eljárásban vizsgálja felül. Érdeminek minősül a közigazgatási hatóságnak az az egyedi, konkrét közigazgatási ügyben hozott döntése, mellyel az ügy tárgyát képező vitát végleg eldönti, a jogkérdést elbírálja.

A helyi adók rendszere a települési önkormányzat számára lehetőséget teremt a helyi szuverén adóztatási jog gyakorlására, s ezzel együtt a helyi adópolitika kialakítására. Az önkormányzat adó-megállapítási joga (többek között) arra terjed ki, hogy a Htv. és az Art. keretei között a helyi adózás részletes szabályait meghatározza. Az Art. 25. § (1) bekezdése és a 26. § alapján a bíróság megállapítja, hogy az építményadó tehát a jogi személy adózó bevallása alapján az adóhatóság állapítja meg kivetéssel, mivel azt az Art. az önadózás rendszeréből kivette.

Az Art. 125. § (2) bekezdése szerint az adóhatóság állapítja meg a helyi adókat, ún. kivetéses adózás útján. Ugyanezen szakasz (4)-(5) bekezdései szerint az adókivetés, -kiszabás az adózó bevallása, bejelentése, illetőleg adatszolgáltatás alapján történik. Az adóhatóság a fizetendő adóról, az adófizetés módjáról és idejéről, továbbá - ha törvény előírja - az adóalapról, az adómentességről vagy adókedvezményről a bevallás (bejelentés) adatai alapján határoz.

Az Art. 13. § (1) bekezdése szerint az adózó önadózás esetén jogosult az önellenőrzésre, ha e törvény másként nem rendelkezik. A jogkövetkezmények alkalmazása során az önellenőrzéssel esik egy tekintet alá, ha az adózó a bevallása elfogadásával kivetett adó utólagos módosítását kéri, adóbevallásának módosításával.

Az Art. 49. § (1) bekezdése értelmében ha az adózó az adóhatóság ellenőrzésének megkezdését megelőzően feltárja, hogy az adóalapját, az adót, a költségvetési támogatást nem a jogszabálynak megfelelően állapította meg, vagy bevallása számítási hiba vagy más elírás miatt az adó, költségvetési támogatás alapja, összege tekintetében hibás, bevallását önellenőrzéssel módosíthatja.

Az építményadó nem tartozik az önadózás rendszerébe, ezért önellenőrzéssel nem helyesbíthető, de nincsen hátrányosabb helyzetben az építményadó nem önadózó adóalanya a más adónemben önadózó adóalanyánál, mert az Art. nem tesz különbséget az önadózó és az adókivetés útján adóztatott adózók között, a bevallás során elkövetett tévedéseiket ugyanis az adómegállapítás módjától függetlenül helyesbíthetik.

A helyi adó fizetési kötelezettség megállapítása speciális abból a szempontból, hogy az eljárás két szakaszban történik. Az Art. 120. § (4) bekezdése b) pontja alapján hivatalból indul meg a hatósági

adómegállapítás, adatszolgáltatás, bejelentés, bevallás alapján (adókiivetés, illetékkiszabás) induló hatósági eljárás. Azonban a hivatalból induló adókiivetést megelőzi egy bevallás bejelentés formájában. A bevallás módosítására irányuló kérelem nem tudja megindítani a hivatalbóli eljárást, mivel hivatalbóli eljárás megindítására kizárólag a hatóság jogosult saját hatáskörben. A kérelmet a hatóság oly módon bírálja el, hogy vagy arról hoz döntést, hogy megindítja hivatalból az adókiivetést, vagy pedig elutasítja a kérelmet és nem kerül sor adókiivetésre, ahogyan jelen esetben is történt. A kérelem elbírálása körében az a döntés, hogy a hatóság a kérelmet elutasítja, mert az nem alapozza meg az adófizetési kötelezettség módosítását, és adókiivetési eljárás lefolytatását, a kérelemre vonatkozó érdemi döntésnek minősül, amely adókötelezettséget, adózói jogot érint. Az alperes és az elsőfokú adóhatóság a felperes kérelmét olyan tartalmú döntéssel utasította el, amely a felperes adókötelezettségére vonatkozóan tett megállapításokat akként, hogy érdemi anyagi jogi rendelkezésekre is hivatkozott döntése alátámasztásaként.

E rendelkezések alapján a felperes 2017. január 27. napján benyújtott, az elsőfokú adóhatóság által rendszeresített nyomtatvány tartalmát, amelyben egyéb változás okán kérte az adókötelezettség keletkezési időpontjának változása okán az építményadó előírását tartalmazó határozat módosítását, és álláspontja alátámasztásául indokolással ellátott kérelmet is csatolt, azt az adóhatóságnak a kivetett építményadó utólagos módosításának kellett volna minősítenie, és mivel a kivetéses adózás esetén az adóhatóság határozatban veti ki az adót, ennek megfelelően az elsőfokú hatóságnak a kérelmet elbírálva felperesnek az utólagos módosítási kérelmét - határozati formában kellett volna rendelkeznie az építményadó törléséről vagy annak elutasításáról. Az alperesnek eljárása során figyelembe kellett volna vennie a felperes nyomtatványhoz csatolt külön kérelmében foglaltakat is, ugyanis amennyiben az alperes álláspontja szerint a felperes téves dátumot adott meg, a kérelme alapján ezen téves dátum tekintetében a nyomtatvány tartalma, azaz a dátum értelmezhetővé vált. Mindezek alapján az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a felperes kérelmét, azaz nyomtatványt nem megfelelően töltötte ki.

A felperes bár hivatkozott arra, hogy az önkormányzati adóhatóságok által rendszeresíthető bevallási, bejelentési nyomtatványok tartalmáról szóló 35/2008. (XII.31.) PM rendelet alapján nem volt külön tartalmi elemekkel kötött formanyomtatvány az adóbevallás módosításra, azonban az alperes nem a nyomtatvány kitöltésének módjára alapozta döntését, arra kizárólag a tárgyaláson hivatkozott, hanem érdemi, anyagi jogi jogszabályokra, valamint a téves dátumra, így a felperes ezen hivatkozásának vizsgálatát a bíróság mellőzte, már csak azért is, mert a fentiek szerint a bíróság megállapította, hogy a felperes kérelme módosítás iránti kérelemnek minősül és arról az alperesnek érdemi döntést kellett volna hoznia.

Mindebből pedig okszerűen az következik, hogy peres eljárás keretében van helye az alperes döntésével szemben bírósági felülvizsgálatnak.

A Ket. 30. § e) pontja szerint a hatóság a kérelmet érdemi vizsgálat nélkül, nyolc napon belül elutasítja, ha a hatóság a kérelmet érdemben már elbírálta, és változatlan tényállás és jogi szabályozás mellett ugyanazon jog érvényesítésére irányuló újabb kérelmet nyújtottak be, és újrafelvételnek nincs helye, feltéve, hogy a kérelem érdemi vizsgálat nélküli elutasítását jogszabály nem zárja ki.

A bíróság nem találta alaposnak a felperes határidő-túllépésével kapcsolatos kifogását, ugyanis bár tényként rögzítendő, hogy az elsőfokú adóhatóság a rendelkezésére álló 8 napos határidőn túl utasította el érdemi vizsgálat nélkül a felperes kérelmét, azonban ezen eljárási jogszabálysértés nem hatott ki az ügy érdemére, melyet a fent kiemelt KK vélemény is alátámaszt.

A bíróság ezt követően anyagi jogi szempontból vizsgálja felül az alperes döntését a felperes kereseti kérelem keretei között.

Az alperes a határozata indokolásában több jogalapot jelölt meg. A bíróság ezek közül elsőként a Ket. 30. § e) pontjának alkalmazhatóságát vizsgálta.

A bíróság nem osztotta azt a felperesi érvelést, amely szerint a felperes kérelme tekintetében nem lett volna helye a Ket. 30. § alkalmazásának, mivel hivatalból lefolytatott adókvetési eljárásról van szó. A bíróság álláspontja szerint a fent kifejtettekre tekintettel a felperestől származó kérelem elbírálásakor helye lehet a Ket. 30. §-a alkalmazásának, amennyiben a kérelem egy egyoldalú kérelem.

Ugyanakkor a felperes megalapozottan hivatkozott arra, hogy a bevallás módosítására benyújtott kérelme nem ugyanazon jog érvényesítésére irányul, mint az alapbevallás. Az alperes jogértelmezése és indokolása nem volt okszerű a tekintetben, hogy a bevallás módosítására irányuló kérelmet az eredeti bevallással azonos tartalmú kérelemnek minősítette. A bevallás módosítására irányuló kérelemből kiderült, hogy miért tartja indokoltnak a felperes a megállapított adó törlését, ilyen tartalmú kérelmet korábban a hatóság nem bírálta el. Az, hogy az adóhatóság által rendszeresített nyomtatványok nem adnak lehetőséget a felperes kérelme szerinti tartalom megjelenítésére, nem zárhatja ki a felperes jogérvényesítését. Megalapozottan hivatkozott arra a felperes, hogy kérelme a kísérőlevéllel együtt értelmezve egyértelműen a 2012-2014. évi építményadó törlésére, bevallása módosítására irányult, arra tekintettel, hogy álláspontja szerint az ingatlan abban az időszakban nem volt az építményadó tárgya. A kérelem tartalma kétség kívül a hatóság számára is egyértelmű volt, mivel arra vonatkozóan is tett megállapításokat, hogy miért nem megalapozott a 2012-2014. évi építményadó törlésére vonatkozó kérelem. Így a Ket. 30. § e) pontja alapján a felperes bevallás módosítására irányuló kérelme érdemi elbírálás nélküli elutasításának nem lehet helye.

Az alperes és az elsőfokú hatóság a fent kifejtettek szerint nem csak a Ket. 30. § e) pontjára hivatkozással, hanem az ügy érdemére tett megállapításokkal is alátámasztották a kérelem elutasítását, amely megállapítások bírósági felülvizsgálatát a felperes kérte keresetében a bíróságtól.

A Htv. 11. § (1) bekezdése szerint adóköteles az önkormányzat illetékességi területén lévő építmények közül a lakás és a nem lakás céljára szolgáló épület, épületrész (a továbbiakban együtt: építmény).

A Htv. 14. § (1) bekezdése értelmében az adókötelezettség a használatbavételi, illetőleg a fennmaradási engedély jogerőre emelkedését követő év első napján keletkezik. Az engedély nélkül épült vagy anélkül használatba vett építmény esetén az adókötelezettség a tényleges használatbavételt követő év első napján keletkezik.

A Htv. 52. § alapján e törvény alkalmazásában:

8. lakás: a lakások és helyiségek bérletére, valamint elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény 91/A. §-a 1-6. pontjában <[47. egyéb nem lakás céljára szolgáló épület: az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés alapján garázsnak, gépjárműtárolónak, raktárnak, üvegháznak, műhelynek, szerviznek, üzemnek, üzemcsarnoknak,](https://uj.jogtar.hu/#> foglaltak alapján ilyennek minősülő és az ingatlan-nyilvántartásban lakóház, lakóépület, lakás, kastély, villa, udvarház megnevezéssel nyilvántartott, vagy ilyenként feltüntetésre váró ingatlan;</p></div><div data-bbox=)

pincének, présháznak, hűtőháznak, gyárnak minősülő vagy ilyenként feltüntetésre váró épület, épületrész, továbbá a melléképület és a melléképületrész.

A Kúria Önkormányzati Tanácsának Köf.5034/2017/5. számú határozata szerint a Htv. 11. § (1) bekezdése az "építmény" két alapvető kategóriáját különbözteti meg: a (1) lakást és a (2) nem lakás céljára szolgáló épületet, épületrészt. A Htv. egészének szabályozási logikájából az következik, hogy e két kategóriába a Htv. szabályozási tárgya alá tartozó, mindenfajta építmény besorolható. A "lakás" fogalmát az 52. § 8. pontja határozza meg – utaló szabállyal az Ltv. vonatkozó rendelkezéseire –, míg a "nem lakás céljára szolgáló épület" meghatározására külön-külön, az e fogalom alá eső alkategóriánként – kereskedelmi egység, egyéb nem lakás céljára szolgáló épület stb. – ad meghatározást. A Htv. 2014. december 31-én hatályos fogalmi rendszerében tehát az "egyéb nem lakás céljára szolgáló épület" a "nem lakás céljára szolgáló épület" egyik alkategóriája; egy kisebb halmaz az utóbbi összetettebb csoporton belül.

A felperes által hivatkozott Kfv.I.35.198/2015/4. számú Kúria döntése kimondta, hogy a Htv. azt a szabályozási struktúrát alkalmazta, hogy a lakás fogalma definiálásánál visszautalt az Ltv-re, míg az egyéb nem lakás céljára szolgáló épület definícióját maga adta meg. Ez a fogalom-meghatározás semmilyen nyelvtani, logikai vagy más módon nem jelöli meg, illetve nem utal arra, hogy a felsorolás csak példálózó lenne, nem használja a stb., pld., különösen kifejezéseket. A jogfejlődés iránya, a 2015-ös törvény módosítás, amely a Htv. 52. §-ának új 11. pontját adta, visszamenőlegesen nem befolyásolhatja a jogértelmezést.

Mindezek alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy 2014. december 31. napjáig az egyéb nem lakás céljára szolgáló épületként csak azon épületek lehettek adótárgyak, amelyeknek az ingatlan-nyilvántartási elnevezése kifejezetten szerepel a Htv. 52. § 47. pontjában, jelen esetben a kivett szivattyúház elnevezés nem szerepel, ezért a felperes perbeli ingatlana adókötelezettség tárgya sem lehetett a 2012-2014-es években.

A felperes kereseti kérelmében arra hivatkozott, hogy a Htv. 11. § (1) bekezdés és 52. § 8. és 47. pontok együttes olvasatából az következik, hogy az építményadó hatálya alá csak a 8. és 47. pontban definiált fogalmak tartoznak. A felperes hivatkozása azonban csak részben alapos, ugyanis ahogy azt a fentiek szerint a bíróság megállapította, minden, ami nem lakás, az nem lakás céljára szolgáló épület, mely utóbbi fogalom az értelmező rendelkezésekben került taxatív, külön pontokban is kifejtésre, tehát a nem lakás céljára szolgáló épület és egyéb nem lakás céljára szolgáló épület fogalmak nem azonosak, hanem az utóbbi az előbbi halmazán belül helyezkedik el.

Mindaz, amit a Htv. értelmező rendelkezése taxatív a kisebb halmazati csoportokon belül nem határozott meg, kívül esik a nem lakás céljára szolgáló épület fogalmából, ahogy a fentiek szerint a kivett szivattyúház ingatlan-nyilvántartási fogalma is kívül esik, egyik kisebb halmazat fogalmába sem tartozik bele, ahogy az egyéb nem lakás céljára szolgáló épület taxatív felsorolásában sem szerepel, így a kivett szivattyúház nem adótárgy. A felperesi anyagi jogi érvei tehát nem voltak teljes mértékig alátámasztottak, az alperes helytállóan mutatott rá arra, hogy a két fogalom, azaz a nem lakás céljára szolgáló épület és az egyéb nem lakás céljára szolgáló épület nem azonos fogalmak, az alperes azonban téves következtetést vont le ebből. Az érvrendszer, amit a felperes felállított, a fentiek szerint tehát helyes, ugyanis a kérdés kizárólag arra irányult, hogy a kivett szivattyúház adótárgy-e vagy sem. Az, hogy a nem lakás céljára szolgáló épületek fogalma alatt több halmazat is értendő, és erre felperes nem helytállóan hivatkozott, nem teszi alaptalanná felperes hivatkozását, főleg, hogy utóbb a felperes összefoglaló előkészítő iratában már szintén a bíróság által fent kifejtett jogértelmezési álláspontra helyezkedett. Arra pedig a felperes helytállóan

hivatkozott, hogy a Htv. szerint az ingatlan-nyilvántartásban bejegyzett ingatlan-megnevezések alapján válik az adott ingatlan adótárggyá.

A Htv. 14. §-ra történő alperesi hivatkozás alaptalan, ugyanis az az adókötelezettség keletkezésének időpontjára vonatkozik, az alperesi anyagi jogi érvelés legfőbb alapját azonban az adótárgy meghatározása adta. Az adókötelezettség időbeli hatálya a Htv. szerint azt jelenti, hogy az építményadó-kötelezettség kezdő időpontja valóban az épületre, épületrészre kiadott használatbavételi engedély vagy fennmaradási engedély kiadását követő év első napja, azaz amíg be nem jegyzik az ingatlan-nyilvántartásba az adott épületet, akkor is ezen feltételek fennállása esetén már adókötelezettség keletkezik. A vitatott adótárgy tekintetében azonban nem arról van szó, hogy azt még nem jegyezték be az ingatlan-nyilvántartásba, hanem arról, hogy az ingatlan-nyilvántartásban kivett szivattyúházként bejegyzett ingatlan, mivel a Htv. taxatív felsorolása között nem szerepel, a vitatott adóévekben nem minősül adótárgynak.

A bíróság mindezek alapján a felperes másodlagos kérelmét, azaz az anyagi jogi jogsértések tekintetében elsődleges kérelmét, mely a határozat megváltoztatásra irányul, azonban elutasította és kizárólag a harmadlagos - anyagi jogi jogsértések tekintetében másodlagos - kérelem alapján az alperes határozatát az elsőfokú adóhatóság határozatára is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú adóhatóságot új eljárásra kötelezte.

A bíróság kiemeli, hogy mivel a felperes kérelme bevallás módosítására irányul, míg másodlagos (elsődleges) kereseti kérelme a korábbi években kivetett adók törlésére, a bíróság azon határozatok tekintetében nem dönthetett, nem módosíthatta az abban foglaltakat, kizárólag a módosítás benyújtásával kapcsolatos kérelem alapján hozott döntést vizsgálhatta, mely kérelmet az alperesnek vagy teljesítenie kell, vagy elutasítania, azaz az adókivetés útján hozott eredeti határozat eredeti tartalmát a bíróság nem vizsgálhatta felül, azt nem módosíthatta.

A fentiek szerint az elsőfokú adóhatóságnak a felperes kérelmét be kell fogadnia, azt bevallás módosítása iránti kérelemnek kell tekintenie, arról érdemben határozat formájában döntenie kell akként, hogy a fenti jogértelmezés alapján kell eljárását lefolytatnia, azt figyelembe kell vennie és az érintett, kivett szivattyúház megnevezésű ingatlant nem minősítheti adótárgynak.

A felperes hivatkozott a felügyeleti szerv döntésére, melynek felülvizsgálata a jelen peres eljárásnak nem tárgya, azonban a bíróság a fentiek szerint kiemeli, hogy az elsőfokú adóhatóságnak a Ket. 109. § (4) bekezdése szerinti kötelezettsége alapján a hatóságot a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság határozatának rendelkező része és indokolása köti, a megismételt eljárás és a döntéshozatal során annak megfelelően jár el.

A bíróság egyebekben megállapítja, hogy a bíróságot sem a felperes, sem az alperes által hivatkozott elsőfokú bírósági ítéletekben foglaltak nem kötik, a bíróság a Kúria által hozott döntésekben foglaltakat azonban a joggyakorlat egységesítése céljából és mivel a Kúria jogkérdésben döntött, figyelembe vette.

A bíróság megállapította, hogy a keresettel támadott határozat a fentiekben kifejtettek szerint nem felel meg a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek, ezért az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően a Pp. 339. §-a alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú adóhatóságot új eljárásra kötelezte.

A bíróság a felperes perköltségének viselésére a Pp. 75. § (2) bekezdése, 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (1) -(2) bekezdése alapján kötelezte az alperest, amelynek során a pertárgy meghatározatlansága okán tekintettel volt a felperes képviselője által kifejtett szakmai munka nehézségére, az ügy tárgyalásainak számára, arra, hogy felperes megjelent a tárgyalásokon, több, hosszú, igényes és mindenre kiterjedő előkészítő iratot terjesztett elő, a peres eljárást megelőzően a nemperes eljárásban is a felperesi képviselő járt el, valamint arra is, hogy a jogvitát a bíróságnak érdemben kellett elbírálnia. A bíróság óránként 5.000.- Ft összegben állapította meg a felperes perköltségét és összesen 12 óra időtartamot vett figyelembe.

A Jat. 15. § (2) bekezdés alapján alkalmazandó az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdésének h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 43. § (3) bekezdése, 39. § (3) bekezdés a) pontja, 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján meghatározott összegű kereseti illeték a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam terhén marad, figyelemmel az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltakra is.

Az ítélet ellen a fellebbezést a Pp. 340.§ (1) bekezdése kizárja.

, 2018. május 17.

. Tóth-Lakos Fruzsina Anna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: